

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 667/25
12.2.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Данице Косовац и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовановић, адвокат из Старе Пазове, Тирила и Методија 15/21, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Немања Васиљевић, адвокат из Београда, Теразије 29, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 9579/20 од 7.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.2.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 9579/20 од 7.10.2024. године, у првом и трећем ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 9579/20 од 7.10.2024. године, првим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 351.250,00 динара и то - за претрпљене физичке болове износ од 100.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 50.000,00 динара, за умањење животне активности износ од 151.250,00 динара и због повреде угледа, части и достојанства износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења 7.10.2024. године, па до исплате. Другим ставом изреке, одбијен као неоснован тужбени захтев у делу преко досуђеног

за износ од још укупно 748.750,00 динара и то за претрпљене физичке болове за износ од још 200.000,00 динара, за претрпљени страх за износ од још 250.000,00 динара, за умањење животне активности за износ од још 148.750,00 динара и због повреде угледа, части и достојанства за износ од још 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 7.10.2024. године, па до исплате. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 43.139,52 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Четвртим ставом изреке, ослобођен је тужилац плаћања судских такси.

Благовремено изјављеном жалбом тужени је побијао првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), у првом и трећем ставу изреке. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу, у складу са овлашћењима предвиђених чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд, пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, тако да се она неосновано побија и указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 11.5.2018. године, у насељу Алтина, након инцидентне саобраћајне ситуације на раскрсници, тужени је физички напао тужиоца, тако што је изашао из свог возила и дошао до возила тужиоца, које је било заустављено иза његовог и свом силином гурнуо врата на возилу тужиоца која су истог повредила док је седео у возилу, а након тога, тужени је песницом кренуо да удара тужиоца. Поломио је тужиоцу наочаре и задао низ повреда у пределу лица, а потом побегао са лица места. Неко од пролазника позвао је Службу хитне медицинске помоћи и полицију и тужилац је пребачен у Ургентни центар КЦС, где су га прегледали и санирали повреде, а кратко је био у несвести. Против туженог је пред Трећим основним јавним тужилаштвом вођен кривични поступак у предмету Кт 2359/18 и тужени је постигао споразум са тужилаштвом, па је решењем Трећег ОЈТ Кт 2359/18 КЕО 214/20 од 13.2.2020. године, одбачена кривична пријава РС – МУП – ДП – ПУ за Град Београд – ПС Земун Ку 8620/18 од 23.5.2018. године, поднета против туженог због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 5 у вези са ставом 1 КЗ, а из разлога што је тужени - осумњичени извршио обавезу из члана 283 став 1 тачка 1 ЗКП наложену наредбом о одлагању кривичног гоњења Трећем ОЈТ КЕО 469/18 од 26.3.2018. године, да у року од једног дана од пријема наредбе уплати износ од 250.000,00 динара на означени број рачуна на име тужиоца АА – оштећеног и тиме надокнади причињену штету, а по наредби кривичног гоњења КЕО 214/20 прималац Рн опортунитета РС, као и да достави примерак уплатнице као доказ о испуњеној обавези. Тужени ББ –

осумњичени испунио је обавезу по наведеној наредби, о чему је дана 12.2.2020. године, доставио уплатницу као доказ о уплати.

Према налазу вештака за област ортопедске хирургије, трауматологије, физикалне медицине и рехабилитације од 27.6.2023. године, тужилац је критичном приликом претрпео следеће повреде – прелом предњег дела горње чељусти лево, прелом леве јагодинчне кости, прелом горњег десног преткутњака и ишчашење горњег десног очњака, истегнуће мишића врата, нагњечење са огуљотином чеоно лево, нагњечење левог рамена, раздерно нагњечну рану јагодично лево. Прелом предњег дела горње чељусти лево и прелом леве јагодинчне кости су повреде које се квалификују као тешка телесна повреда (преломи), док се остале повреде квалификују појединачно и у целини као лака телесна повреда. Тужилац је трпео физичке болове јаког интензитета око два дана и то непосредно након повреде, као и повремено у првим данима након повреде. Временом су се повреде залечиле, па је тужилац трпео болове средњег интензитета у укупном трајању од седам дана, а након тога, болове слабог интензитета у трајању од око 1,5 месеци до потупне санације повреда. Због повреде костију лица (јагодичне кости и горње вилице) тужилац је прва два дана имао изразито јаке болове који су условљени бројним влакнима сензитивних нерава која се налазе у тој регији. Код тужиоца је постојао поремећај оклузије зуба због прелома горњег десног преткутњака и ишчашења горњег десног очњака, што је додатно отежало пуцање метало – керамичког моста, па је свако померање вилице проузроковало знатно појачане болове. Услед тога, тужилац је отежано узимао храну дужи период до санације повреда. Сва напрезања и трпљења у наведеном периоду до комплетног завршетка лечења убрајају се у болове лаког интензитета. Код тужиоца је животна активност умањена за 5,75% - због постојања ожилјних промена на лицу праћеним функционалним поремећајима, боловима приликом жвакања, загриза и болне осетљивости на додир леве јагодичне регије 5% умањења и због прелома горњег десног преткутњака 1,5 % умањења животне активности, а пошто се проценти не сабирају умањење је утврђено применом разломачког низа ($5 + 1/2 \times 1,5 = 5,75\%$).

Према налазу вештака за област неуропсихијатрије од 23.10.2023. године, тужилац је дана 11.5.2017. године, након задобијене вишеструке повреде главе, приликом повређивања осећао страх због угрожености тела и виталне угрожености и трпео је примарни страх у трајању од око 5 минута. У Ургентном центру КСЦ и Стоматолошком факултету су наредних дана обављене неопходне претраге и постављене дијагнозе, те је због тога тужилац трпео секундарни страх високог интензитета у трајању од пет дана. У наредном временском периоду се стање постепено консолидовало, али је тужилац имао стрепњу и тада је од стране неуропсихијатра констатован пострауматски стресни поремећај и ординира терапија, али није заказан контролни преглед нити постоје подаци да је тужилац наставио психијатриско лечење. Тужилац је трпео секундарни страх средњег интензитета у трајању од једног месеца који се затим трансформисао у секундарни страх слабог интензитета у трајању од око једног месеца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са члановима 154 став 1, 158, 189 став 2 и 198 став 1 Закона о облигационим односима у

вези са чланом 283 став 1 тачка 1 ЗКП оценио да је дана 11.5.2018. године, у насељу Алтина на раскрсници дошло је до физичког напада на тужиоца од стране туженог, те да је том приликом тужилац задобио више телесних повреда од којих неке чине тешку телесну повреду, док остале представљају лаку телесну повреду, те да тужилац није допринео настанку штете. Оценио је да је пред Трећим основним јавним тужилаштвом вођен кривични поступак против туженог, те како су били испуњени услови из члана 283 став 1 тачка 1 ЗКП, јавни тужилац Трећег основног јавног тужилаштва у Београду донео је наредбу о одлагању кривичног гоњења против туженог, а истом је наложено да у року од једног дана од дана пријема наредбе о одлагању кривичног гоњења уплати износ од 250.000,00 динара на рачун оштећеног – тужиоца и тиме надокнади причињену штету, што је тужени учинио дана 12.12.2020. године, према достављеној уплатници, па је решењем Трећег ОТЈ Кт 2359/18 КЕО 214/20 од 13.2.2020. године, одбачена кривична пријава, па је закључио да између странака није било спорно да постоји одговорност туженог за причињену штету тужиоцу, али да је спорно да ли је исплатом износа од 250.000,00 динара тужилац обештећен на име накнаде нематеријалне штете.

Одлучујући о висини правичне новчане накнаде нематеријалне штете, првостепени суд је у складу са чланом 200 Закона о облигационим односима, имајући у виду налазе судских вештака, а узимајући у обзир исплаћени износ од стране туженог на основу споразума са Трећим основним јавним тужилаштвом, закључио да правична новчана накнада тужиоцу у време пресуђења износи - за физичке болове 150.000,00 динара, за претрпљени страх 100.000,00 динара, а за умањење животне активности од 5,75% 201.250,00 динара (пошто би за умањење од 100 % на дан пресуђења тужиоцу припадао износ од 3.500.000,00 динара). Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа оценио да је тужени описаним радњама, првенствено nanoшењем телесних повреда тужиоцу на јавном месту у присуству пролазника, које имају лезиону способност, повредио част тужиоца, као субјективну категорију, као и углед тужиоца, који је објективна категорија, те пошто су обе вредносне категорије тужичеве личности изазвале трпљење јединствених душевних болова који представљају основ за накнаду нематеријалне штете, као јединствене штете, закључио је да тужиоцу за тај вид штете у време пресуђења припада правична новчана накнада у износу од 100.000,00 динара. Првостепени суд је стављајући у однос исплаћени износ са припадајућим износом на дан пресуђења донео одлуку као у првом ставу изреке побијане пресуде. На досуђени износ накнаде нематеријалне штете, првостепени суд је тужиоцу досудио законску затезну камату почев од дана пресуђења, када доспева накнада нематеријалне штете, па до исплате. Преко досуђеног, првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев, као превисоко постављен.

По оцени Апелационог суда првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право дајући за своју одлуку у потврђујућем делу разлоге које у целости прихвата и Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Неосновано је жалбом указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично

стаје да првостепени суд није ценио исказ туженог - да је тужилац својим понашањем иницирао предметни догађај, чиме тужени указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 8 Закона о парничном поступку. Оваквим оспоравањем тужени сам оцењује изведене доказе и на свој начин интерпретира чињенично стање. Првостепени суд је супротно жалбеним наводима, поступајући у складу са начелом слободне оцене доказа и ценећи исказе парничних странака имао непосредна сазнања о начину давања исказа, те је своје уверење које је стекао о истинитости изложених навода исказао кроз оцену, при чему је имао у виду решење Трећег основног јавног тужилаштва у Београду Кт 2359/18 КЕО 214/20 од 13.2.2020. године, којим је одбачена кривична пријава против туженог због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 5 у вези са ставом 1 КЗ из разлога што је тужени – осумњичени извршио обавезу из члана 283 став 1 тачка 1 ЗКП наложену наредбом о одлагању кривичног гоњења Трећег ОЈТ КЕО 469/18 од 26.3.2018. године, те је одговорност туженог није била спорна како је то правилно закључио првостепени суд.

Одредбом члана 283 Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама) прописано је да јавни тужилац може одложити кривично гоњење за кривична дела за која је предвиђена новчана казна или казна затвора до пет година, ако осумњичени прихвати једну или више од следећих обавеза – 1) да отклони штетну последицу насталу извршењем кривичног дела или да накнади причињену штету; 2) да на рачун прописан за уплату јавних прихода уплати одређени новчани износ, који се користи за хуманитарне или друге јавне сврхе; 3) да обави одређени друштвено корисни или хуманитарни рад; 4) да испуни доспеле обавезе издржавања; 5) да се подвргне одвикавању од алкохола или опојних дрога; 6) да се подвргне психо-социјалном третману ради отклањања узрока насилничког понашања; 7) да изврши обавезу установљену правноснажном одлуком суда, односно поштује ограничење утврђено правноснажном судском одлуком (став 1), да ће у наредби о одлагању кривичног гоњења јавни тужилац одредити рок у којем осумњичени мора извршити преузете обавезе, с тим да рок не може бити дужи од годину дана (став 2), а ако осумњичени у року изврши обавезу из става 1 овог члана, јавни тужилац ће решењем одбацити кривични пријаву и о томе обавестити оштећеног, а одредба члана 51 став 2 законика неће се примењивати (став 3).

Цитирана законска одредба представља институт одлагања кривичног гоњења – опортунитета. У нашем правном систему као основно процесно правило прокламовано је начело легалитета кривичног гоњења, док је начело опортунитета предвиђено као изузетак. У случајевима одбацивања кривичне пријаве применом начела опортунитета постоји осумњичени, како га сам законодавац назива, али, да би се применио опортунитет, ЗКП захтева осумњиченог који је практично признао кривицу, па самим тим није више осумњичени, јер цитирани члан 283 ЗКП у ставу 1 тачка 1 намеће обавезу осумњиченом да отклони штетну последицу насталу извршењем кривичног дела или да накнади причињену штету. Употребљена законска формулација “насталу извршењем кривичног дела” указује да је то дело прописано, да је наступила забрањена последица и да га је осумњичени извршио, због чега је у обавези да отклони штетну последицу.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у насталој саобраћајној ситуацији физички напао тужиоца наневши истом више телесних повреда које се квалификују као тешка телесна повреда, као и лаке телесне повреде, а кривична пријава против туженог одбачена је применом института опортунитета, те из цитираних одредби ЗКП произлази да је на тај начин тужени признао своју одговорност за проузроковану нематеријалну штету тужиоцу. Имајући у виду наведено, као и то што тужени није оглашен кривим у кривичном поступку не значи да не постоји његова грађанско – правна одговорност за насталу штету, а висина штете правилно је утврђена имајући у виду све околности конкретног случаја, као и налазе вештака.

Неосновано се жалбом указује на погрешну примену материјалног права код оцене доприноса тужиоца штетном догађају, јер је правилно првостепени суд у складу са чланом 192 у вези са чланом 205 Закона о облигационим односима оценио да не постоји допринос тужиоца, а тужени током првостепеног поступка није доказао да је био нападнут од стране тужиоца односно да је тужилац био иницијатор предметног инцидента.

Неосновано се жалбом указује на погрешну примену материјалног права – одредбе члана 200 Закона о облигационим односима при одлучивању о висини износа новчане накнаде нематеријалне штете, да страх као основ за досуђивање накнаде мора бити интензиван и трајан, као и да је првостепени суд занемарио исплату износа од 250.000,00 динара, којим је тужилац обештећен.

Првостепени суд је правилном применом члана 232 Закона о парничном поступку и критеријума из члана 200 Закона о облигационим односима, уз оцену свих релевантних околности од утицаја на висину правичне накнаде (врста и тежина повреда, интензитет и трајање физичких болова и страха и проценат и последице умањења животне активности), закључио да налазом вештака утврђена јачина и трајање физичких болова и страха, као и умањење животне активности оправдавају досуђивање накнаде нематеријалне штете и правилно одмерио висину исте.

Страх је психички осећај и последица неке опасности или кризне ситуације у којој се нашло лице које га доживљава. Страх представља посебан вид нематеријалне штете, па оштећеном припада правична накнада нематеријалне штете ако суд нађе да околности случаја, а нарочито јачина страха и његово трајање то оправдава, док тежина, односно квалификација повреде није околност од које би зависило право на накнаду. Претрпљени физички болови су један од видова нематеријалне штете за који се може досудити накнада уколико дужина трајања болова и њихов интензитет оправдава досуђивање накнаде. Право на накнаду нематеријалне штете због умањења животне активности обухвата сва ограничења у животним активностима оштећеног.

По оцени Апелационог суда правилно је првостепени суд одмерио досуђене износе накнаде нематеријалне штете за тражене видове с обзиром на јачину и трајање физичких болова и страха и умањење животне активности, као и повреду угледа и части – достојанства личности, имајући у виду циљ коме служи накнада, правилном

применом критеријума и члана 200 Закона о облигационим односима у вези са чланом 232 Закона о парничном поступку стављајући у однос исплаћени износ од стране туженог на основу постигнутог споразума о одлагању кривичног гоњења и припадајући износ на дан пресуђења, па је тужиоцу досудио правичну новчану накнаду нематеријалне штете за све тражене видове. На досуђени износ накнаде нематеријалне штете правилно је првостепени суд тужиоцу досудио законску затезну камату почев од дана доношења првостепене пресуде с обзиром да се висина накнаде нематеријалне штете одређује према критеријумима и вредностима новца у време пресуђења, када и доспева, па до исплате.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Приликом доношења одлуке о трошковима поступка, првостепени суд је трошкове поступка обрачунао на начин који се не примењује у судској пракси (сагласно тужиочевом успеху у спору са износом од 351.250,00 динара, трошкове је требало досудити применом важеће Адвокатске тарифе Тарифног броја 13 за вредност предмета спора од 45.000,00 динара до 765.000,00 динара), али како је на решење о трошковима поступка жалбу изјавио само тужени, а трошкови обрачнати на изложени правилни начин би били виши од досуђених, то сходно члану 395 у вези са чланом 402 и члановима 153 став 2 и 154 став 1 Закона о парничном поступку није било места уважавању жалбе туженог, јер другостепени суд не може преиначити одлуку на штету странке која се жалила, ако је само она изјавила жалбу.

Правилно је тужиоцу на досуђени износ трошкова поступка досуђена законска затезна камата у складу са члановима 277 и 324 Закона о облигационим односима почев од извршности до исплате.

На основу изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку донета је одлука садржана у првом ставу изреке ове пресуде.

Како тужени није успео у жалбеном поступку, то је сходно члану 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку као неоснован одбијен његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић